II. *Epiſtola* D. Joannis Philippi Breynii, *M. D. & Societat. Reg. Soc. De Plantis & Inſectis quibuſdam rarioribus in* Hiſpania *obſervatis.*

Viro Celeberrimo,
Domino Hans Sloane, Med. Doct. &
Illuſtriſſ. Societati Reg. Angl. à Secretis &c.
Joannes Philippus Breynius, J. F.
S. D.

NUllæ quamvis ad meas Româ, ut Tuis & Illuſt. Soc. Regiæ mandatis morem gererem, ad Te datas, quibus præter nova quædam literaria, artem imprimis noſtram ſpectantia, Alcyonii cujuſdam elegantiſſimi iconem & deſcriptionem, unà cum meâ de Alcyonii ſemine conjecturâ addideram: nullæ, inquam, quamvis mihi redditæ ſint reſponſoriæ, ex quo minùs fortè eas ad palatum fuiſſe tuum poſſem colligere; præſentes tamen iis ſuperaddere ſum auſus, ut ſi invitatorias a te ad ſcribendum obtinere non valeam, prohibitorias ſaltem, quæ calamo meo nimiâ prurigine forſitan tibi, Vir Celeberrime, gravioribus negotiis obruto, moleſtâ laboranti, altum imponunt ſilentium, extorqueam. Ut autem abque ulterioribus verborum ambagibus ad rem ipſam accedam, paucis dicam, me valedixiſſe Romæ elapſo menſe Januario, tranſiiſſe Loretum, Anconam, Bononiam, Ferrariam &c. tandemq; non leviter rigidiori tunc temporis, quam mihi imaginatus fueram, brumâ tentâtum attigiſſe Venetias. Ut ut autem nihil de ſplendidiſſimâ hâc Urbe literis hiſce inſerere conſtituerim, perilluſtre tamen Excellentiſſimi D. Chriſtini Martinelli, Nobi-

lis Veneti & ſummi, ut cæterarum bonarum artium & ſcientiarum, ita & Rei herbariæ Patroni Nomen, ob fervidiſſimum, quo Botanicem proſequitur, amorem, & plurima mihi etiam non merenti præſtita officia, intactum relinquere, piaculum duxi. Poſt quinque hebdomadarum dimoram Venetiis Patavium me contuli, ad celeberrimam in arte Machaoniâ præſertim Academiam, quam etiamnum, licet Studentium numerus, illo, qui fuit quondam, longè ſit inferior, Clariſſimis in hâc arte Profeſſoribus (quibus ex meliori luto finxit præcordia Titan, quique excuſſo miſerrimo auctoritatis jugo, verè rationalem, mechanicam puto Philoſophiam & Medicinam liberè profitentur) ceu tot luminibus corruſcantem deprehendi. Sufficiet nominaſſe Gulielminum, Mathematicum & Theoreticum inſignem; Ramazzinum maximæ eruditionis Virum; Valliſnerium, uti in omni Medicinæ parte verſatiſſimum, ita in Inſectorum indagine, eorumq; (ſecus ac plurimi hoc ævo faciunt, Inſecta collegiſſe, obiter deſcripſiſſe & depinxiſſe ſatis eſſe rati) generationis & Metamorphoſeon hoc ſeculo non agnoſcente parem, quod præter ipſius ſcripta Italico Idiomate edita, Opera teſtabuntur brevi edenda & Illuſtriſſ. Societati Reg. conſacranda; quibus futilem eſſe ſpontaneam Inſectorum generationem ex putredine, contra nonnullos etiam Neotericos, qui haud parum in hâc arenâ deſudâſſe exiſtimantur, non vanis ſpeculationibus, ſed ſolidiſſimis Præceptoris ſui M. Malpighij immortalis memoriæ Viri veſtigiis feliciſſimè inſiſtens, demonſtrabit experimentis & obſervationibus. Sufficiet, inquam, nominâſſe D. Abatem Felicem Viali primi ſubſellij Botanicum, Viſcardum Anatomicum, Marchettum Chirurgum, deniq; D. Abatem Fardellam verè Philoſophum, ut alios ſileam. Horum omni laude majorum Virorum humaniſſimâ doctiſſimâque conſuetudine (ad quam Hortus accedebat publicus, nec non ille Excellentiſſimi D. Joannis Franciſci Mauroceni, Nobilis Veneti & h. t. Oratoris ſereniſſimæ Reipubl. apud ſummum Pontificem &c. Mæcenatorum Rei Botanicæ Principis, qui uti me præſentem Romæ,

ita

ita jam abſcentem Patavij variis cumulavit honoribus & obſequiis; rarioribus plantis Alpinis præſertim & Siculis ſuperbientes) adeo mox fui captus, ut in animum moras hic & quidem longiores nectere induxerim, me totum & unicè ſtudiis, à quibus varia itinera & alia hinc inde obſervanda me diverterant, redditurus; nec defuit propoſito ſucceſſus. In hoc autem ſuaviſſimo otio, in quo tamen ut verum Tibi abſq; jactantiâ fatear, nil fui minùs, quàm otioſus, cum Ephemerides meas Hodæporicas qualeſcunq; evolverem, incidi tandem in illum candido mihi ſemper notandum lapillo diem, quo me Hiſpanorum terram, fugitivo quamvis pede preſſiſſe per vitam gloriabor. Subiit mox animum meum cogitatio, me forte non, quod dici ſolet, oleum & operam perditurum, nec opellam tibi ingratam præſtiturum, ſi illius diei tibi & Illuſtriſſ. Societati Reg. brevem quandam exhiberem σκιαγραφίαν, quam accipe ſequentem.

Anni elapſi d. 31. Auguſti Styl. Angl. potentiſſima Claſſis bellica Anglo-Belgica ventis adverſis & tranquillitatibus nimium retardata, jactis in ſinu maris, qui eſt prope parvulum oppidum Alteam in regno Valentiæ, anchoris, ut dulcium aquarum penuriæ, quâ laborare incipiebat, novarum collectione mederetur, certus mox militum nautarumq; numerus Præfectorum juſſu, in littus, ad fluvii non quidem magni, ſed limpidiſſimâ & ſaluberrimâ lymphâ ex proximis montibus devolutâ veloci curſu in mare ſeſe exonerantis deſcendit oſtia. Ego terram hanc, quam eminus videbam, cominus quoq; accuratius incredibili luſtrandi flagrans deſiderio, die ſubſequente ante ipſum ſolis ortum & ipſe viſitavi littus, per integrum diem hinc inde, quantum limites à militibus præfixi permittebant, ſedulus oberrans. Regio erat alpeſtris, ſaxoſis elatiorum montium jugis in ipſum cœlum ſeſe quaſi abſcondentibus; mare inter tamen & prædictum flumen oppidumq; planities videbatur ſatis ſpatioſa, arenoſa partim, partim argillacea, quæ poſtmodum in jamjam deſcriptos montes ſeſe extollebat, quæq; frumento Saracenico ex parte conſita, maximam partem verò inculta,

mihi certè ob rariſſimarum plantarum numerum longè a Naturâ cultior, & quovis horto gratior campus. Omnia cœleſti adhuc madebant rore, qui in hiſce Regionibus, uti noſti, eſſe ſolet longè liberalior, pluviarum, utpote rariorum hîc æſtivo tempore defectum aliquomodo ſupplens; uti hoc tempore quoq; eum ad digiti latitudinem ſolum penétraſſe obſervabam. Sed roridam hanc lympham brevi diſſipabat æſtuans Syrius, hoc die ferme intolerabilis; ita ut ſolum paulo ante dictâ lymphâ tam benignâ à Matre Naturâ perfuſum, mox quaſi ſqualliđum & exuſtum ſpectantium ſeſe offerret oculis. Littus ipſum arenoſum erat, innumeris ſilicibus variæ magnitudinis conſperſum, ſed quod mirabar præter nodoſas vilium algarum radices & paucas aliquot pilas marinas habebat nihil, ita ut ne unicum quidem fucum aliamve plantulam marinam, aut vix ullam concham me vidiſſe meminerim. Nullos quoque, etiamſi quæſiverim, reperi lapides aliqua figura inſignes. Saxum verò ex quo Montes maxima ex parte componebantur coloris erat gryſei, nec uti hariolabar inſignis duritiei.

Vegetabile regnum largiorem mihi præbebat meſſem, utpote quod, tam delectabili & tam rara oculos paſcebat, nares & manus varietate; ut oculus in nullam plagam converti poſſet, in qua non rariorem mox deprehenderet herbulam; nares nullibi ab exhalationibus aromaticarum & odoriferarum varii generis plantarum per atmoſphæram diſperſis non ferirentur; manus verò licet nunquam feriarent, operi tamen impares eſſent. Sed ne dum multa dico, nihil dixiſſe videar, occupato in generalioribus calamo, en paucarum quarundam, ex multis à me obſervatis, ſtirpium tumultuario ordine congeſtum catalogum:

Nerion fl. rubeſcentibus, C. B. P. Oleander, Laurus roſea, Lob. Hujus quam plurimæ arbuſculæ tres pedes vix excedentes floribus ſiliquisque onuſtæ ſupradeſcriptam planitiem decorabant.

Siliqua dulcis, C. B. P. cum fructibus maturis.

Lentiſcus vulgaris, C. B, P. copioſè cum fructibus in littore; rarò 4 pedes ſuperabat.

Pinus

Pinus maritima minor, C. B. P.

Rhamnus Hiſp. ſaxatilis, capillaceo folio, Inſt. R. H. copioſè baccis nigris gravidus inter ſaxa. Folia quidem non erant verè capillacea, ſed tamen admodum anguſta & longa.

Thymelæa fol. Lini, C. B. P. copioſè.

Thymelæa tomentoſa foliis Sedi minoris, C. B. P. Sanamunda tertia Cluſ. cum floſculis admodum frequens.

An præcedentis varietas foliis inferioribus Myrti incanis? An verò Thymelæa Hiſp. foliis Myrti incanis, Inſt. R. H?

Erica foliis Corios, multiflora, J. B.

Malus punica ſativa, C. B. P.

Myrtus anguſti folia, Bœtica, C. B. P.

Palma, C. B. P. hujus unica arbor altiſſima plantata videbatur.

Palma humilis, ſpinoſa, J. B. Inter ſaxa frequentiſſima, fructibus fœta maturis aurancei coloris. Hæc pumila erat admodum, utpote truncum vix emittens, nec folia ultra pedem & dimidium erigebantur; eam differre exiſtimo à Chamæryphi, cujus excelſas arbores in Belgij & Italiæ hortis me obſervâſſe memini. Sapor fructuum dulcis eſt cum inſigni adſtrictione.

Convolvulus argenteus elegantiſſimus, foliis eleganter inſciſis, Inſt. R. H.

Tithymalus Hiſpanicus, folio longiore cordiformi, Inſt. R. H.

Centaurium minus Hiſpanicum, floribus minoribus.

Centaurium minus, ſpicatum, flore rubro, Hort. R. Par.

Coronopus Siculus, frutieoſus, platyphyllos, Boccon.

Marrubium Hiſp. ſupinum, foliis ſericeis argenteis, Inſt. R. H.

Roſmarinus Hortenſis, anguſtiore folio, C. B. P. naſcitur copioſiſſimè in planitie.

Thymum incanum minus. An Thymum ſupinum, candicans, odoratum, Raij Syn. Stirp. ext. Brit.

Lavendula Hiſp. latifolia tomentoſa, Inſt. R. H.

Origanum Onites, C. B. P. Origanum Creticum, I. B.

Helianthemum Thymi folio, glabrum, Inſt. R. H. Ciſtus fol. Thymi, C. B. P.

Salicaria Hyſſopi folio anguſtiore, Inſt. R. H. Hyſſopifolia minor anguſtioribus foliis, C. B. Pin.

Helianthemnm foliis Roriſmarini ſplendentibus, ſubtus incanis, Inſt. R. H. Ciſtus Ledon fol. Roriſmarini ſubtus incanis, C. B. Pin.

Hypericûm tomentoſum, ſupinum, minus, s. Monſpeliacum, C. B. P.

Ciſtus mas, folio rotundo, hirſutiſſimo, C. B. P.

Ciſtus Ledon, foliis Roriſmarini hiſpidis, C. B. P.

Vulneraria Hiſpanica fruteſcens Ciſti Halimi folio incano, nunc ſimplici, nunc terno, flore luteo, ſpicato. Hanc novam mecum judicavit Cl. I. B. Triumfetti.

Doryonium Monſpelienſium, Lobel.

Anonis non ſpinoſa, flore luteo, variegato, C. B. P.

Jacobæa Hiſpanica, Roriſmarini foliis, Inſt. R. H.

Polygonum maritimum, Hiſpanicum, caulibus longiſſimis, Inſt. R. H. Flagella ſæpius tres vel quatuor pedes adæquant, foliis ubi florent ut plurimum vidua.

Adiantum foliis Coriandri, C. B. P. frequentiſſimum ad rivulorum margines.

Sed hæc, ne ſiccâ Graminum ſpecioſiorum licet, Cyperorum, Juncorum aliarumq; Plantarum enarratione tibi ſtomachum moveam, ſufficiant. Itaque cum delectat varietas ad Animalia tranſeo; ex quibus non Leones feroces, nec turrigeros tibi referam Elephantes, hos enim a me jam non expectas, ſed vilia & abjecta aliquot delineabo Inſecta, mole ut ut longè, non tamen artificio, jam jam enumeratis minora. Quod equidem non fugit tot ex veſtratibus Clariſſimos Viros, qui in eorum Hiſtoria componenda, tam anxie deſudarunt & adhuc deſudant. Ex immenſo igitur Locuſtarum ſc. Papilionum, Phalænarum, Libellarum, Cochlearum, &c. a me in Hiſpania obſervatarum numero, pauca ſaltem annexorum Schematum ordinem ſecuturus delibabo.

Tabulæ

Tabulæ primæ igitur Fig. 1. Locuſtam exhibet, quæ an deſcripta ſit, nec ne ignoro, certe mihi videbatur rariſſima. Coloris erat viridis elegantiſſimi, figuræ verò & magnitudi-tudinis, quæ in figura exprimuntur. Tardè ſeſe movebat alis deſtituta, quarum locum in tergo, immediate ſub clypeo duæ parvulæ, rotundiuſculæ, luteſcentes occupabant membranulæ. Caput antennis ornabatur longiſſimis, & articulatis viridibusque pariter. Unicam ſaltem videbam Oleandro inſidentem.

Figurâ 2. adumbratur Inſectum, quod ab Aldrovandro in Hiſt. Inſect. L. 4. T. 5. f. 2. & 3. nomine Bruchi inſolentis figuræ depingitur deſcribiturque; ſed deſcriptio ejus manca eſt & Icon minime accurata. Caput huic meo Inſecto erat oblongum, ſuperne criſtatum, & duabus breviſſimis antennis anterius donatum. Corpus & Crura tenuiſſima, cauda vero latiuſcula, articulata, circumflexa ac in ambitu crenata, ſimili eminentia per medium excurrente. Quieſcens Corpus cum binis anterioribus cruribus complicatis erectum tenebat, progreſſum vero ijs quoque ad ambulandum utebatur, quæ nihilominus pro arripiendo victu forcipum inſtar primariò mihi videbantur fabrefacta. Color totius ex cinereo erat luteolus, maculis fuſco-nigricantibus interſperſis. Unicum duntaxat reperi inter gramina, quod poſtmodum per decem dies abſq; ullo alimento ſervavi ſuperſtes, donec tandem fatali vitæ ejus filum abrumperem acu. Ad hoc genus quoq; referendum quod Aldrovandus dict. libr. T. 3 f. 9 exprimit.

Figura 3. Inſectum exhibet, quod Mouſettus & Jonſtonus nomine Mantes deſcribunt & delineant. Ad quod genus meo judicio pertinent ex Aldrovando l. c. T. 1. f. 1. & 2. & T. 3. f. 10 ex Jonſtono T. 13. f. 18. 21. 22. & præterea omnia Folia ambulantia dicta ex Indiis delata, quæ minime Vegetabilium folia in ejuſmodi Animalcula transformata, uti ſomniarunt nonnulli, ſed Inſecta Inſectorum modo producta eſſe, omnibus faciliè rem accuratius examinantibus, nec tam faciles aures prodigioſis fabuloſiſq; relationibus præbentibus patebit, opinor. Meum itaq; hoc Inſectum

ſectum eandem exacte figuram habebat & magnitudinem, quæ in fig. 3. videntur. Quatuor inſtructum erat alis, quarum duæ ſuperiores venoſæ aridorum foliorum texturam habebant & ſimilitudinem (hæc magis conſpicua in Indicis ſpeciebus, unde fabulæ origo) coloris ex flavo fuſci; inferiores vero dictis majores quidem, ſed ſubtiliores, nec ita venoſæ, flavicantes, nigris maculis aſperſæ: Ita ut ſuperiores quodammodo thecarum vices gerere viderentur, ut in Scarabæorum genere obſervamus. Præterea notanda extremitas ventris bifurca, anteriora crura craſſiora, ſerrata, uti in Inſecto antecedente, quæ etiam ad eundem uſum a naturâ inſtituta. Corpus reliquum colore erat ex fuſco luteum.

Cum binorum ultimorum Inſectorum figuras Clariſſ. Valliſnerio ſupra laudato forte fortuna oſtenderem, ipſi, pro ſummâ, quâ me proſequitur humanitate & benevolentia nox ex annotationum ſuarum Theſauro ſequentia de iiſdem mecum communicare placuit. Scilicet ab ipſo etiam eſſe reperta in Italia in Scandianis nempe, Regii & Coneglanis Collibus, ſibi quoq; miſſa ab amicis ex Marca Anconitanâ, Maurata, Liburno & Florentia; ſe tandem eadem foviſſe in ſuo horto. Eſſe ejuſdem generis Inſecta, ſexu ſaltem diverſa, marem videlicet illud, quod alis caret Fig. 2. a me depictum, fæminam vero alatam fig. 3. adumbratam. Ab Hiſpanis dici *Saltamonte*, a Liburnenſibus *Cavallo verde*, ab amico ſuo D. Ceſtono *Grillo-Centaurum*, a ſe verò *Araneo-Locuſtam*. Se eadem aliquando obſervaſſe meis figuris dimidio majora, fæminam ſæpius coloris vireſcentis, unde *Cavallo verde* Italis dicitur. Eſſe porro carnivorum & jucundo ſane ſpectaculo prædam ſuam, ut Muſcas, Gryllos, Locuſtas minores, imo nec proprio ſuo generi parcendo, cruribus anteriobus venari, capere, breviq; erectum, ut plurimum devorare; non leve ferociæ & Tyrannidis argumentum. Præterea fæminam unius noctis s. 8. horarum ſpatio celluloſum ſuum extruere nidum, podice elevata totum opus perficiente, & reliquo corpore immoto.

immoto. Antequam verò generationi aptæ ſint, fæmellas biennium attigiſſe opus eſſe obſervavit, tumq; primum ſuum elaborare nidum nucis avellanæ magnitudine, qui anno ſubſequente nucem ſuperat & tertio tandem binas adæquat. Nidificationis tempus eſſe Autumnum, Menſe Majo verò vel Junio anni proximè ſequentis inde prodire prolem communis cum parentibus figuræ, ſed exiliſſimam, quæ centenarium numerum plerumque, ſubinde verò duplicatum, pro magnitudine nidi & matris ætate provectiori, attingit.

Nidi ipſius figuram ante oculos ponit fig. 4. quam ex eo, quo me jam nominatus Vir donavit, deſumſi. Coloris eſt ex luteo cinerei, videturque compoſitum ex humore lenteſcente ex podice emiſſo & indurato. Ruſticis vulgo *Cicala ſecca* dicitur, qui eundem mortuam aridamq; credunt cicadam.

Fig. 5 & 6. repreſentat Iulum, qui admodum erat frequens in terrâ ſub plantarum foliis. Colore gaudebat albo, nigris annulis atroq; inter annulum & annulum puncto diſtincto. Caput nigrum quemadmodum & pedes.

Et hactenus quidem de Inſectis à me in Hiſpania obſervatis, quibus ob thematis affinitatem, Animalcula tria marina, quæ non procul ab Inſulâ Yvicâ Maris Mediterranei, Menſe Auguſto, à Nautâ quodam Mari tranquillo innatantia reperta ad me deferebantur, ſubjungere liceat. Omnia in Tabula ſecunda delineantur. Et primum quidem ex Urticarum marinarum ab Auctoribus dictarum genere eſt, cujus fig. 1. partem adumbrat ſuperiorem; ejus limbus non nihil concavus coloris erat cœruleo amœniſſimi, medium verò orbis aliquantulum convexum, ſtriiſq; circularibus ac radialibus ornatum, coloris argentei. Radiorum inſtar eminentes Appendices à ſupina parte ortæ, quas ſatis celeriter remorum inſtar ſurſum & deorſum movebat, erant dilutæ cœruleæ & fermè diaphanæ, quarum extremitatibus minutiſſimi adhærebant ſubtiliſſimis ſuffulti pedunculis globuli ex nigro cœrulei. Hæ autem Appendices

leviſſimâ abradibantur Minervâ, ut totum adeò animalculum utpote valde molle & mucoſum deſtrueretur.

Fig. 2. exhibet ejuſdem partem ſupinam, quæ præter Appendices jamjam deſcriptas, filamentis duorum generum exornabatur; primum genus circa marginem poſitum brevibus teretibuſque conſtabat filamentis dilutè cœruleis & glabris; alterum verò centrum occupans, breviſſima quidem habebat, at circa extremum orificio quodam hiantia, colore albo. Hiſce animal dubio procul aliis corporibus adhæret capitque alimentum.

Fig. 3. hujus demonſtrat Appendicem Microſcopio viſam. Cæteræ figuræ omnes naturalem habent ſuam magnitudinem.

Secundum quod miri Hirudinis marini ſpecies & quidem lepidiſſima videtur fig. 4. exponit ejus ſcilicet tergum, quod non nihil planum, ſtriâ in medio argenteâ longitudinali elegantiſſimè pictum, lateralibus lineis obſcurè cœruleis; cujus coloris quoque erant pinnæ argenteo intermixto, quas natando celeriter movebat. Latera colore gaudebant dilutè cœruleo, prona vero pars S. venter albo. Capitulum ei erat oblongum duplici barbulâ biniſque oculis inſtructum; os rotundum parvulum, quo variis ſe rebus, ſuctione ut puto, affigere ſolet. In latere ſiniſtro foraminulum conſpiciebatur, quod pro ano habebam. Hujus ſpeciei duo vel tria vidi Animalcula, quæ in vitro aquâ pleno paucas intra horas expirabant; dumque in Vini ſpiritu ſervare tentabam, mox ſummopere contrahebantur, colore cœruleo in luteo-ferrugineum mutato.

Agmen denique claudat Cochlea (fig. 5, 6, 7.) quædam colore, quam figurâ ſpecioſior, rariorque; cœruleo enim tincta erat ſaturo, aliquantulum, quamvis parum admodum ad roſeum quoq; vergente. Cœterum erat tenuiſſima, lubrica & ſubtilis; animalculum abſcondens fig. 5. expreſſum, quod humorem fundebat ejuſdem cum teſtâ coloris; ipſi adhærebat firmiter aliquid ad inſtar ſpumæ viſcidæ, qua mediante aquæ innatabat ſuperficiei. Et hæc Cochlea marina ob colorem ſuum cœruleum adeo

rara

rara eſt, ut nullam huic ſimilem vel deſcriptam, vel in Cimeliis repoſitam, me obſervaſſe meminerim. Quin Doctiſſ. & Rev. Pater Bonannius in libro cui titulus, *Recreatione dell, Occhio &c.* Part 3. Probl. 35. ex eodem fundamento concluſerit non dari in rerum naturâ, nec poſſe dari ob rationes ab ipſo allatas, quæ loco citato fuſè videri poſſunt.

Præter deſcripta hîc aquatilia coloris cœrulei omnia, frequentia quoq; apparebant animalcula ab Imperato Vela marina dicta perelegantia, itidem cœruleo imbuta colore, quæ etiamſi accuratiori examine digna ſint, hîc præteribo, ne navis meæ in hoc oceano fluctuantis vela, denuo horum commemoratione turgere incipiant, quæ lubens jam contraho. Supereſt ut prolixitatis literarum mearum à te petiam veniam; utinam tantâ in lectione earum perfundereris delectatione, quantâ ego in rerum, quæ iis includuntur obſervatione; ſed hoc prohibent, tum materiæ ſterilitas, quum inconditus ſtylus, cui ut ignoſcas, meq; & conatus meos qualeſcunq; Illuſtriſſ. Regiæ Societati ulteriùs de meliori notâ commendes, etiam atque etiam rogo. Vale, Vir Celeberrime, meq; ut cœpiſti, ama.

Dabam Patavii pridie Calend. Aprilis, 1704. Styl. nov.

III. *Part of a Letter from Mr* N. Regnart, *concerning a Pin found in the Gizard of a Fowl.*

Sir,

I Cannot but take notice to you of a particular accident, that ſeems to deſerve your Obſervation: Which is, that in cutting the Stomach or Gizard of a Fowl, finding ſomething reſiſted my Knife, upon examining it farther, I diſcover'd it to be a Pin, which the Pullet had ſwallowed,

Tab : 1

Fig : 1

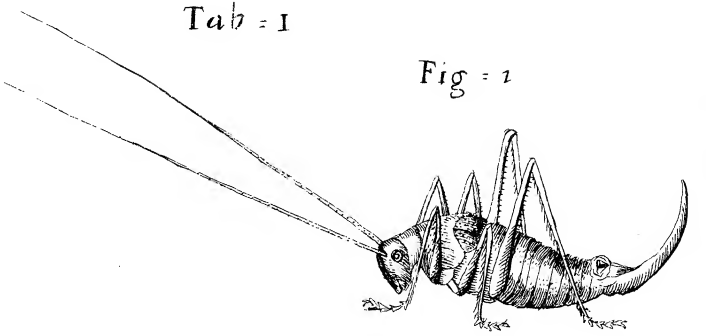

5

3

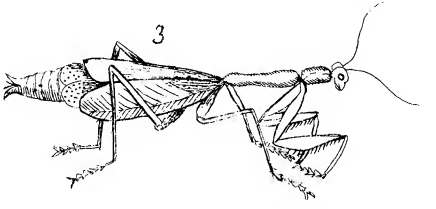

6

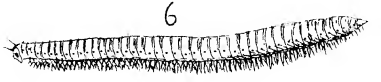

2

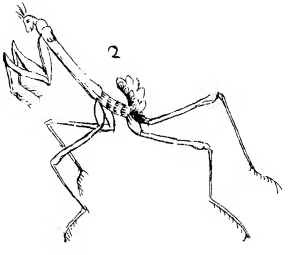

4

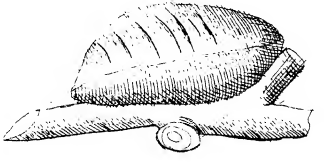

Tab : 2

Philos : Transact : 14 : 301

3

Fig : 1

2

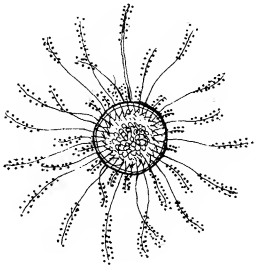

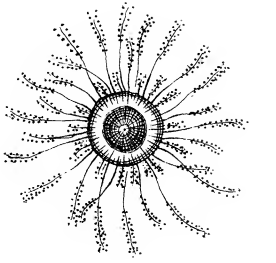

4

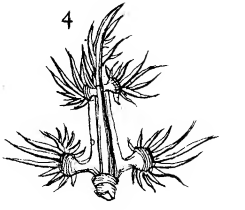

5

6

7